

[Kirkegaard.]

men efter min opfattelse slår det ikke helt til og særlig ikke i de egne af landet, hvor der er langt imellem købstæder — altså i den industrifattige del af landet. Hvis en arbejder skal køre 20 eller 30 km til sin arbejdsplads i en købstad, er det jo ret sikkert, at han og hans familie ved første lejlighed bosætter sig i den by, og så er skaden sket: landsognet har mistet endnu en familie, en god skatteyder. Jeg mener, det er en skæv udvikling.

Ud fra de synspunkter, jeg her har fremsat, anser jeg det for vigtigt, at de fleste storkommuner — efter forskellige behov ganske vist — er så nogenlunde dækket med industrivirksomheder, ellers frygter jeg for, at befolkningen vil udtyndes med det resultat, som jeg her har nævnt, og derfor har jeg stillet handelsministeren det anførte spørgsmål.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Når jeg skal give et svar på de spørgsmål, hr. Kirkegaard har stillet mig og uddybet her i dag, tror jeg, hr. Kirkegaard kan være enig med mig i, at en besvarelse i høj grad må bero på et skøn og på, hvilken målestok man anlægger for dette skøn. Det står derfor noget uklart for mig, hvad hr. Kirkegaard mener med „rimelige muligheder“ og et „stort behov“, for det er jo begreber, som ret beset er af en noget flydende størrelse.

Hvis der bag spørgsmålet ligger en forestilling om, at søgnekommuner kan tiltrække mere industri, hvis egnsudviklingslovens støttemuligheder forbedres — og det er vel ret beset dette, spørgsmålet mere bredt tager sigte på — er det vanskeligt at besvare, fordi egnsudviklingsstøtten ikke er den eneste faktor, der bliver bestemmende for, hvor nye industrier skal placeres. For mig står egnsudviklingsproblemet, således som det ligger i selve ordet, i første række som et problem, der vedrører egne, landsdele eller regioner, altså betyde-

ligt større geografiske områder end den enkelte kommune og den enkelte by. Det er vigtigt, at man fastholder dette sigte. Så snart man går ind i mindre, lokale enheder som sogne og bykommuner, befatter man sig ikke længere alene med egnsudvikling, men inddrager mere komplicerede lokalpolitiske problemer, hvor også andre betragtninger end de rent egnsudviklingsmæssige må tilgodeses. En udtømmende belysning heraf er det ikke muligt at give inden for rammerne af dette svar.

Hvad jeg imidlertid som erhvervsminister må tillægge høj prioritet er, at placering af erhvervsvirksomheder, i den udstrækning man kan påvirke lokaliseringen, tilpasses industriens behov for egentlige industrielle miljøer, som kan byde på de mange forskellige faciliteter, erhvervslivet lægger vægt på. Vi må ikke overse, at de egnsudviklingsmæssige resultater afhænger af, at de industrier, vi kan tilskynde til at etablere sig i egnsudviklingsområder, får de bedst mulige betingelser for trivsel. En for stærk spredning af industrien ved hjælp af egnsudviklingsstøtten kan meget vel føre til, at vi får et mindre resultat ud af bestræbelserne.

Det stillede spørgsmål giver mig også anledning til at advare imod de alt for overdrevne forestillinger om, at enhver kommune kan opnå sin egen industrielle udvikling. Vi må nemlig også gøre os klart, og det er helt væsentligt, at der ikke er ubegrænset industriel vækst at øse af, og det forhold kan selv en nok så stærk egnsudviklingslov jo ikke ændre på.

Hvad kommunerne derimod alene kan have fordel af, er, at der kommer en virkelig industriel udvikling i gang på den pågældende egn, selv om det ikke sker inden for hver enkelt kommunegrænse, og det vil jo også bevirke, at man så kan blive boende dér, hvor man bor, når ikke man får for langt imellem bolig og arbejdssted.

Hvis hr. Kirkegaards spørgsmål skulle